

re, at man løste det problem, at de i dag er kastebolde mellem kommuner og amter.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder): Sagsområdet er så indviklet, og det omhandlede institutionsbillede så vidt forgrenet, at jeg vil tilade mig at resumere visse ting.

Regionerne får ansvaret for at videreføre og udvikle de mest specialiserede lands- og landsdelsdækkende undervisningstilbud for børn og unge og voksne samt de nuværende amtskommunale kommunikationscentre og tale-, høre- og synsinstitutter. Regionerne skal på baggrund af årlige rammeaftaler med kommunerne i regionen tilpasse kapaciteten og sammensætningen af egne undervisningstilbud og eventuelt oprette nye tilbud. Regionen har også ansvaret for den faglige udvikling af indholdet i tilbuddene.

Udviklingsarbejdet finansieres af kommunerne som en del af kommunernes betaling for brug af de regionale tilbud. Derfor skal udviklingsarbejdet være en del af den rammeaftale, der årligt indgås mellem region og kommuner i regionen. Der er altså en løbende dialog og en årlig aftale imellem regionen og kommunerne i regionen.

Regionerne er jo altså med hensyn til ekspertise blevet stærkere end de nuværende amter. Hvis man måler det i personer eller hoveder, så er regionerne jo typisk blevet 2½ gang stærkere end de nuværende amter. Nogle af de nuværende amter er jo heller ikke ret store. Regionerne har flere muskler, de har mere ekspertise.

Denne styrkede ekspertise i regionerne er altså i løbende dialog med kommunerne, og kommunerne er nogle nye og langt stærkere kommuner, som jo i gennemsnit har omkring tre gange flere eksperter til rådighed og dermed også tre gange større chance for at have den fornødne ekspertise i det enkelte tilfælde end de nuværende kommuner.

Det er også – i parentes bemærket – svaret til fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Kl. 19.35

Økonomien er jo nem at beskrive, for økonomien er den samme, personalet følger med opgaverne, ingen ekspertise forsvinder, ekspertisen bliver tværtimod koncentreret i færre regioner og koncentreret i færre kommuner, som er i løbende dialog med hinanden.

Ligesom i dag vil en henvisning af en elev til specialundervisning forudsætte en faglig vurde-

ring fra den kommunale pædagogisk-psykologiske rådgivning, PPR. Det er altså faglige hensyn, der ligger til grund for en beslutning om henvisning eller ikkehenvisning, og sådan vil det også være med den nye ansvarsfordeling. Som sagt: Ingen ekspertise går tabt.

PPR repræsenterer allerede i dag en omfattende indsigt og får med kommunalreformen tilført yderligere ekspertise fra amtskommunerne. Det vil være et kommunalt ansvar at udbygge eller etablere PPR-funktioner med tilstrækkeligt fagligt grundlag for de pædagogisk-psykologiske vurderinger af eleverne. Økonomien hertil følger med ansvaret fra amterne til kommunerne. Når der er større kommuner, så bliver der også mulighed for at etablere større PPR-funktioner eller PPR-enheder med større faglig ekspertise end nu, og PPR vil have mulighed for at trække på videns- og specialrådgivningsorganisationen VISO's ydelser i de mest specielle og komplicerede sager.

Dette kalder jeg ikke chancenøjads, eller at vi nu går ud i det letsindige og lader kommunerne fuske med ting, de ikke har forstand på. Så vidt jeg kan se, bliver ekspertisen styrket på mange måder ved gennemførelsen af denne reform, og som sagt skal regionerne og kommunerne jo være i en løbende dialog og indgå en årlig rammeaftale.

Med hensyn til klageadgang giver forslaget forældre til elever på de nuværende kommunale specialskoler og i de nuværende kommunale specialklasser adgang til at klage til Klagenævnet for vidtgående specialundervisning. Det vil også være muligt at klage til klagenævnet, hvis kommunalbestyrelsen i et tilfælde ikke vil henvise elever til specialskoler eller specialklasser. Forældre til elever på de nuværende amtskommunale specialskoler samt forældre til enkeltintegrerede elever, som hidtil har haft adgang til at klage til klagenævnet, bevarer denne klageadgang.

Den udvidede klageadgang sikrer altså, at flere forældre end i dag får mulighed for at klage til Klagenævnet for vidtgående specialundervisning. Der er skønmæssigt tale om en fordobling af antallet af klageberettigede. Fra nuværende 10.000 elever, hvis forældre har mulighed for at klage til Klagenævnet for vidtgående specialundervisning, vil der i fremtiden være 20.000 elever, hvis forældre har mulighed for at klage, og denne udvidede klageadgang er naturligvis en ekstra retssikkerhed for eleverne og deres forældre.